

Dosar nr.31266/3/2013
(1106/2014)

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A III A CIVILA ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
DECIZIA CIVILĂ NR.311 A
Ședința publică din 16.07.2014

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE - ANDREEA DORIS TOMESCU
JUDECĂTOR - ELENA VLAD
GREFIER - ELENA CERBEANU

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii de apel formulate de apelanta pârâtă X împotriva sentinței civile nr. 2154 din 20.12.2013, pronunțate de Tribunalului București – Secția a V-a Civilă, în contradictoriu cu intimatul reclamant Ministerul Justiției, în calitate de reprezentant al reclamantului Y și cu Autoritatea Tutelară de pe lângă Primăria ...și Autoritatea Tutelară de pe lângă Primăria Comunei

Pricina are ca obiect – răpire internațională de copii.

Dezbaterile în cauză au avut loc în ședința publică din 09 iulie 2014, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta.

Pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise și având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 16 iulie 2014, când a decis următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția V-a Civilă, la data de 23.09.2013, sub nr.31266/3/2013, Ministerul Justiției, în calitate de Autoritate Centrală pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor Convenției de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, în temeiul art.3, 4, 8 și 12 din Convenția mai sus-menționată, art.1, art.3 alin.2, art.8 alin.2 și art.II din Legea 369/2004 privind aplicarea Convenției de la Haga, precum și al art.11 din Regulamentul CE al Consiliului nr.2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, în calitate de reprezentant legal, conform art.7 din Legea 369/2004, pentru reclamantul Y, a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâta X și cu citarea Autorității Tutelare din cadrul Primăriei ..., să dispună înapoierea minorei, născută la data de ..., la reședința obișnuită din B.

În motivarea cererii, s-au arătat următoarele:

Ministerul Justiției a fost sesizat la data de 8.07.2013 de Autoritatea Centrală din B. cu o cerere formulată de către Y în temeiul Convenției de la Haga din 1980, prin care acesta solicită înapoierea minorei ... la reședința obișnuită din B.

Minora s-a născut la B..., B., la ..., fiind fiica din afara căsătoriei a numiților Y și X.

Copilul a fost localizat pe teritoriul României la adresa din București, str.Slt....

În motivarea cererii de înapoiere, tatăl invocă deplasarea ilicită a minorei pe teritoriul României de către mamă, fără acordul său, în 22.05.2013.

În urma sesizării Ministerului Justiției din România în calitate de Autoritate Centrală pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor Convenției de la Haga din 1980, Direcția Drept Internațional și Tratatate din cadrul Ministerului Justiției i-a adresat mamei o scrisoare de conciliere, prin care i s-a adus la cunoștință faptul că în cazul neînapoierii de bunăvoie a minorei în B., Ministerul Justiției are obligația să promoveze în temeiul Convenției de la Haga o acțiune în interesul tatălui, la Tribunalul

București, prin care va solicita să se dispună înapoierea copilului la reședința obișnuită din B., scrisoare rămasă fără răspuns.

Potrivit art.3 din convenția mai sus-menționată "deplasarea sau neînapoierea unui copil se consideră ilicită: a) când are loc prin violarea unui drept privind încredințarea, atribuit unei persoane, unei instituții sau oricărui alt organism acționând fie separat, fie împreună, prin legea statului în care copilul își avea reședința obișnuită, imediat, înaintea deplasării sau neînapoierii sale; și b) dacă la vremea deplasării sau neînapoierii, acest drept era exercitat în mod efectiv, acționându-se separat sau împreună ori ar fi fost astfel exercitat, dacă asemenea împrejurări nu ar fi survenit.

Dreptul privind încredințarea, vizat la lit. a), poate rezulta, între altele, dintr-o atribuire de plin drept, dintr-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului aceluia stat."

În raport de situația de fapt prezentată, urmează să se constate că prin această faptă se încalcă interesul copilului de a avea legături cu tatăl său, precum și drepturile părintești ale tatălui, recunoscute de dreptul belgian, dreptul statului în care se afla în mod obișnuit reședința minorei înainte de deplasarea sa, iar reținerea acesteia pe teritoriul României de către pârâtă constituie reținere și neînapoiere ilicită.

Referitor la încredințare, conform art.2 pct. II lit. b din Regulamentul II bis de la Bruxelles (2201/2003) "va fi considerată a fi exercitată împreună, când, ca urmare a unei hotărâri judecătorești sau a operării legii, unul dintre titularii răspunderii părintești nu va putea decide locul de reședință al copilului fără consimțământul celuilalt titular al răspunderii părintești".

E unanim admis că, în temeiul prevederilor Convenția de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, se reglementează doar un mecanism de returnare sumară a minorilor deplasați sau reținuți ilicit pe teritoriul altui stat decât acela care reprezintă reședință obișnuită a minorilor, căruia instanțele sesizate, constatând că sunt îndeplinite condițiile art.3, anterior reprodus, trebuie să-i dea eficiență.

"Convenția nu încearcă să reglementeze definitiv încredințarea copiilor, ceea ce slăbește considerabil argumentele favorabile legii naționale; pe de altă parte, normele convenționale se bazează, într-o largă măsură, pe ideea subadiacentă că există un fel de competență naturală a tribunalelor reședinței obișnuite a copilului într-un litigiu referitor la dreptul de încredințare."(pct. 66 din raportul Vera Perez).

Așa cum rezultă chiar din preambulul Convenției de la Haga, scopul acesteia este de a asigura înapoierea copilului în statul reședinței sale obișnuite.

De asemenea, potrivit pct.22 din Raportul explicativ Perez-Vera, încă din Preambul, statele semnatare declară că sunt profund convinse că interesul copilului este de o importanță primordială în orice problemă privind încredințarea: sa, este sigur că tocmai având această convingere ele au elaborat Convenția, dornice să protejeze copilul pe plan internațional împotriva efectelor dăunătoare ale unei deplasări sau neînapoieri ilicite", precizând totodată că "printre manifestările obiective a ceea ce constituie interesul copilului, figurează dreptul de a nu fi deplasat sau reținut în numele unor drepturi mai mult sau mai puțin discutabile asupra persoanei sale".

Prin urmare, în acord cu scopul și obiectivele Convenției de la Haga, atunci când se constată că deplasarea și/sau reținerea într-un stat contractant s-a făcut ilicit, instanța de judecată trebuie să dea eficiență mecanismului de returnare sumară reglementat de Convenție, care nu pune în discuție dreptul privind încredințarea copilului către un părinte sau altul.

Niciunul dintre părinți nu este cu nimic mai îndreptățit decât celălalt să ia decizii în mod unilateral în privința copiilor, iar pârâta, nesocotind dispozițiile legale la care a făcut referire mai sus, privind egalitatea în drepturi și îndatoriri a părinților față de copilul lor minor, a luat în mod unilateral o decizie care a determinat privarea tatălui de dreptul de a avea legături personale cu minora.

Concluzionând, asupra celor expuse mai înainte, minora ... este reținută ilegal pe teritoriul României, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.3 din Convenția de la Haga.

În drept, cererea s-a întemeiat pe dispozițiile art.194 și următoarele din Codul de procedura civilă, ale Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii

internaționale de copii, aprobată prin Legea nr.100/1992, pe dispozițiile Legii nr.369/2004 privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii și ale art.II din Regulamentul CE al Consiliului nr.2201/2003.

În susținerea cererii, s-au depus la dosar, în copie, următoarele înscrisuri: cerere de înapoiere formulată de reclamantul Y conform exigențelor Convenției de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii și transmisă Ministerului Justiției din România de Autoritatea Centrală din B.; procură; extras din certificatul de naștere al minorei emis de Primăria Bruxelles; certificat de atestare a domiciliului minorei; comunicare înregistrare în registrul de evidență a populației emisă de Regatul Belgiei; extras din registrul rezidenților străini; scrisoarea de conciliere nr.47651/2013; proces verbal de audiere, a reclamantului; adresa nr.121187/S31NRF/2013 emisă de Inspectoratul general al Poliției - Direcția Investigații Criminale de localizare a minorei pe teritoriul României.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta X a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătând în acest sens următoarele:

1.Actualul domiciliu de fapt al pârâtei X și al minorei ... este în comuna conform contractului de comodat atestat sub nr.179/18.09.2013, la reședința surorii pârâtei, locuind împreună cu familia acesteia, care o sprijină financiar și moral în creșterea minorei. La acest domiciliu copilul este crescut în condiții optime, îngrijit de mama sa, care încă îl alăptează, financiar fiind susținută pentru moment de familia surorii acesteia și de ceilalți frați, urmând ca pârâta ulterior să se angajeze.

2. La data de 20.09.2013, pârâta a participat la ședința de informare cu privire la avantajele medierii, lansată de reclamant, eliberându-se certificatul de informare cu privire la avantajele medierii nr.01120.09.2013. În certificatul de mediere s-a optat pentru soluționarea diferendului pe cale amiabilă, bifându-se rubrica altă formă, împuternicitul reclamantului urmând să-l contacteze pe reclamant cu privire la propunerea de soluționare amiabilă.

În fapt, în anul 2011, în timp ce se afla în România, pârâta l-a cunoscut, prin intermediul unor cunoștințe, pe reclamantul Y, cetățean român, de 36 ani, care locuia în B., a ținut legătura cu acesta câteva luni pe internet și telefon, iar în luna decembrie 2011, reclamantul a venit în țară, ocazie cu care i-a propus pârâtei să întemeieze o familie și să meargă cu el în B., să locuiască acolo unde el are casă și o va ajuta să învețe limba olandeză și să-și găsească un serviciu. La acea vreme pârâta avea serviciu în România, lucra ca îngrijitoare la o grădiniță de copii din Craiova și din dorința de a întemeia o familie a decis să renunțe la acest loc de muncă stabil pe care îl avea.

Tot cu această ocazie, Y i-a spus că în casă cu el mai locuiește sora sa, P.A. și fiica acesteia de 8 ani, Pârâta i-a spus reclamantului că este de acord să întemeieze o familie, dar nu este de acord să locuiască împreună cu alte rude pentru mult timp. Reclamantul i-a spus că sora lui și fiica acesteia nu vor mai locui mult timp la el, că în curând vor rămâne singuri, de față la aceste promisiuni fiind și părinții și frații săi, precum și mama acestuia.

La sfârșitul lunii decembrie 2011, pârâta a plecat cu Y în B., la locuința acestuia din loc. Ninove, str. Halsesteenweg, nr.375.

La începutul relației totul a decurs normal, după 5-6 luni sosind din România și numitul P.I., cumnatul reclamantului, respectiv soțul lui P.A. și tatăl minorei P.V.A. După sosirea acestuia, între el și P.A., aveau loc zilnic certuri din diferite motive, iar după 4-5 luni de la sosire, P.I. a revenit în România în urma unei discuții aprinse cu P.A. căreia i-a reproșat în fața pârâtei că întreține relații intime cu fratele ei, respectiv reclamantul din prezenta cauză. Înainte de a pleca, profitând de faptul că P.A. și Y nu erau în preajmă, P.I. i-a povestit pârâtei că o să se convingă singură că cei doi trăiesc împreună și că, înainte de sosirea pârâtei în B., el i-a surprins pe cei doi îmbrăcați sumar, ambii venind dinspre baie. De asemenea, P.I. i-a mai povestit faptul că datorită suspiciunilor pe care le avea privind relația celor doi frați, i-a propus soției lui să meargă cu fetița lor să-i facă o expertiză genetică (ADN), pentru a se convinge că este copilul lui. La auzul acestor propuneri, P.A. și Y s-au opus vehement, în special reclamantul Y.

Pârâta nu a luat în serios cele afirmate de P.I., și-a continuat relația de concubinaj cu reclamantul în speranța întemeierii unei familii. Urmare relației lor de concubinaj, pe data de 09.11.2012, s-a născut fetița lor, V.E.M..

În timpul sarcinii, atât relația cu reclamantul cât și cu sora acestuia s-a deteriorat foarte grav. Spre exemplu, înainte cu două-trei luni de naștere, P.A. a început să aibă un comportament foarte urât față de pârâtă, a început să o jignească, spunându-i că este o leneșă, că nu face nimic, că nu are serviciu, că este proastă. La aceste jigniri, reclamantul Y nu reacționa în niciun fel, mai mult susținea că este sora lui și că nu se va despărți de ea niciodată. Mai mult, a început și reclamantul să se comporte agresiv verbal, manifestând un cu totul alt comportament față de ce promisese înainte ca pârâta să vină în B.. Acest comportament agresiv verbal finalizându-se cu agresiuni fizice, îmbrânceli, deși pârâta era însărcinată.

Aceste jigniri au continuat și după nașterea copilului, zilnic P.A. provocând scandaluri, intrând sub orice pretext în conflict cu pârâta, urlând și țipând prin casă, motiv pentru care pârâta a considerat că mediul de a crește un copil abia născut era total impropriu. Zilnic sora reclamantului îi spunea pârâtei că poate pleca oricând de acolo, însă singură, că fetița o vor opri ei, că este a lor, și că pârâta nu are niciun drept asupra ei. La aceste discuții reclamantul Y îi repeta că sora lui are dreptate, ei vor opri fetița și pârâta poate să plece, dar dacă vrea să facă acest lucru să îi trimită bani familia sa din țară, pentru că el nu are bani.

La o lună sau două după naștere, în timp ce pregătea rufele pentru spălat, pârâta a sesizat că lenjeria intimă a reclamantului Y era pătată de sânge, în acea perioadă sora lui fiind în perioada de menstruație, fapt ce i-a format pârâtei convingerea că aceștia au relații intime. Acest lucru s-a repetat la o lună, și în ambele dăți, întrebându-l de unde sunt petele pe lenjeria intimă, el a devenit foarte violent, inclusiv fizic, a început să țipe.

Seară de seară, numita P.A. stătea prin casă îmbrăcată sumar, fără lenjerie intimă pe ea, stând în poziții indecente în fața fratelui ei. Cei doi, zilnic plecau de acasă împreună și tot împreună veneau, ei discutau tot timpul amândoi, fără ca pârâta să știe ce discută ei, pur și simplu fiind izolată total. Sora reclamantului îi reproșa că nu face nimic și că ea este cea care o întreține, deși pârâta era cea care făcea menajul zilnic, mâncare, curățenie, avea grijă de fetița acesteia în vârstă de 8 ani (o ducea, o lua de la școală și o supraveghea cât era acasă). La aceste reproșuri pârâta îi răspundea că soțul este cel care o întreține, răspuns la care sora reclamantului devenea foarte iritată, afirmând că pârâta nu are soț.

La nașterea copilului, statul belgian a acordat o primă de 1250 euro pentru copilul nou-născut, bani pentru care pârâta doar a semnat de primire, dar pe care i-a luat Y. După ce au ridicat banii, părțile au mers împreună la impozite și taxe, și toată suma de bani a fost folosită pentru plata datoriilor pe care reclamantul le avea anterior sosirii pârâtei în B..

Din chiar procesul verbal de audiere a reclamantului, întocmit la data de 22.05.2013 în fața organelor de Poliție de la reședința sa, anexat cererii de chemare în judecată, reiese că reclamantul este în faliment și că sora lui l-a ajutat să-și plătească datoriile (a se vedea ultimul paragraf din această declarație) și cum că pârâta era nedumerită despre felul în care se lucrează în B., adică de "faptul că am atâtea facturi de plătit și câștig atât de puțin. "

Deși pârâta a avut după naștere unele probleme de sănătate și l-a rugat pe reclamant să o însoțească la medic, acesta tot timpul afirma că nu are bani.

Atâta timp cât a locuit în B., pârâta a fost ținută permanent sub supraveghere, atunci când vorbea la telefon cu familia sa din România, pentru a nu le spune cum trăiește, mai mult de atât, cartea sa de identitate era ținută de Y, spunându-i pârâtei că nu are ce să facă cu ea, fiindu-i teamă ca aceasta să nu plece. Era practic sechestrată. Pârâta a reușit să-și ia cartea de identitate cu o seară înainte de a pleca din B., astfel încât reclamantul să nu sesizeze lipsa acesteia.

Din discuțiile reclamantului cu sora acestuia, pârâta a auzit că în toamna acestui an vor să o aducă în B. pe mama lor și pe o mătușă care are un handicap și pentru care mama lor primește indemnizație de la statul român deoarece are grijă de ea, cei doi afirmând că o să le treacă în întreținerea lor ca să beneficieze de la statul belgian de scutire de impozit. P.A. de mai multe ori i-a spus că după ce va sosi mama ei acolo pârâta va fi dată afară din casă și să plece unde vrea, dar fără

fetiță, aceasta urmând să rămână acolo deoarece pârâta nu are niciun drept asupra ei. Acest lucru i-a întărit convingerea că după sosirea celor două femei, urma să fie dată afară din casă și să îi fie oprită fetița, dar nu din dragoste pentru ea, ci doar pentru a profita de anumite drepturi oferite copilului de statul belgian.

Întrucât în ultima perioadă situația s-a agravat foarte mult, reclamantul și sora sa devenind violenți și fizic, nu numai verbal (Y a îmbrâncit-o pe pârâta prin casă, au tras-o de păr, iar P.A. i-a smuls fetița din brațe afirmând că nu este a sa și să plece mai repede de acolo) a început să-i fie teamă pentru sine și pentru copil. Fetița devenise foarte agitată și speriată, din cauza condițiilor în care trăiau, a început să tresară în somn și să plângă.

Într-una din zile când a fost sunată de sora sa, O.G., (pârâta nu avea voie să sune, i se permitea să-i sune doar pe părinții săi pe telefon fix, și doar în prezența lor, nu avea voie să sune pe mobil), pârâta i-a spus că nu mai rezistă în acel infern, că vrea să vină acasă, și i-a cerut să o ajute.

Sora pârâtei aluat legătura cu o firmă de transport persoane din România, de pe internet, care face curse în B. și în ziua de 22.05.2013, a venit un microbuz la adresa unde locuia în B., cu care a plecat în România, împreună cu copilul său pe care nu putea să îl lase acolo, în acel mediu nesănătos și impropriu pentru creșterea unui copil de doar 6 luni. La plecare a lăsat un bilet în care a anunțat că a plecat. Pârâta menționează că în prezent alăptează copilul.

După sosirea sa în România, a primit două mesaje telefonice de la reclamantul Y, de la postul telefonic al acestuia cu numărul de apel 0032487251682, mesaje în care acesta o amenința că îi va lua copilul, și că a făcut cea mai mare greșală din viața sa. De asemenea, mama reclamantului îi trimite corespondență cu amenințări și jigniri. Văzând că refuză primirea corespondenței, returnându-i-o nedeschisă, aceasta a început să scrie aceste amenințări și jigniri la adresa sa direct pe exteriorul plicului, în dovedirea celor afirmate, fiind anexate copii, conforme cu originalul, ale acestei corespondențe cu amenințări și jigniri la adresa sa.

Față de cele expuse mai sus, urmează a fi avute în vedere dispozițiile art.13 din Convenția de la Haga, potrivit cu care "autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat nu este ținută să dispună înapoierea copilului, dacă persoana, instituția sau organismul care se împotrivesc înapoierii sale stabilește: a) că persoana, instituția sau organismul care avea în îngrijire copilul nu exercită efectiv dreptul privind încredințarea la data deplasării sau neînapoierii ori consimți se sau achiesase ulterior acestei deplasări sau neînapoierii; sau b) că există un risc grav ca înapoierea copilului să-l expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să-l situeze într-o situație intolerabilă.

Ultimul alineat al art.3 din Convenția de la Haga, stipulează că la aprecierea împrejurărilor vizate în acest articol, autoritățile judiciare sau administrative urmează să țină seama de informațiile puse la dispoziție de autoritatea centrală sau orice altă autoritate competentă a statului în care se află reședința obișnuită a copilului privitor la situația sa socială.

De asemenea, urmează să se ia în considerare că mediul în care trăiește acum minora, care are vârsta de 10 luni, aflată la o vârstă la care prezența mamei este absolut necesară, minora fiind încă alăptată de către mama sa, este unul bun pentru dezvoltarea și creșterea normală a acesteia, mai ales că, potrivit Convenției, interesul copilului este primordial în orice problemă privind încredințarea acestuia.

Or, mediul în care trăia la reședința din B. a tatălui său, față de cele expuse anterior, nu este unul favorabil dezvoltării și creșterii minorei, putând avea efecte dăunătoare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică armonioasă a minorei.

Cu privire la situația socială și financiară a reclamantului, pârâta arată că, din discuțiile celor doi frați, a dedus că imobilul în care acesta locuiește este scos la vânzare de bancă pentru neachitarea ratelor, iar din declarația dată de reclamant în fata autorităților belgiene reiese că situația financiară a acestuia nu este una stabilă, având probleme financiare, fiind în faliment având datorii și fiind ajutat de sora lui să achite din datorii.

Mai mult, interesul reclamantului de a readuce copilul în B. este acela de a beneficia de anumite servicii sociale favorabile pe seama minorei de la statul belgian și nicidecum dragostea pe care o poartă minorei.

Așa cum s-a arătat, pârâta a fost nevoită să părăsească reședința reclamantului datorită mediului nesănătos în care trăia, a scandalurilor provocate de acesta și sora lui, a faptului că avea datorii și cu greu făcea față cheltuielilor cu întreținerea copilului, iar la orice problemă pe care pârâta o avea, inclusiv de sănătate, reclamantul susținea că nu are bani și să-i trimită familia sa.

Prin urmare, față de motivele de mai sus, având în vedere circumstanțele reale ale deplasării copilului minor în România cu mama sa, în speța de față au aplicabilitate prevederile art.13 din Convenție, conform cărora instanța nu este obligată să dispună înapoierea, dacă această înapoiere ar expune copilul la un pericol fizic ori psihic ori dacă, în orice chip, este de natură a-l expune unei situații intolerabile.

Pe de altă parte, din înscrisurile atașate la dosar nu rezultă că în prezent, prin înapoierea minorei pe teritoriul belgian, aceasta s-ar afla într-o situație în care interesul ei superior să fie ocrotit, câtă vreme petentul nu a făcut dovada că realizează venituri îndestulătoare, împrejurări care pot fi calificate ca impedimente majore cu privire la creșterea, îngrijirea și educarea unui copil în vârstă de 10 luni, alături de comportamentul agresiv și caracterul imoral al acestuia și familiei acestuia.

Mai mult, vârsta fragedă a minorei, care are 10 luni, și care în prezent este alăptată, de mamă, impune ca fiind absolut necesară prezența mamei, aceasta având nevoie de afecțiunea maternă specifică vârstei pentru o dezvoltare fizică și psihică adecvată. Mama oferă minorei condiții de viață prielnice pentru dezvoltarea sa având în vedere că își coordonează programul de activitate ținând seama de vârsta minorei, acordându-i o îngrijire și supraveghere permanentă specifică vârstei.

Pe de altă parte, reclamantul nu a exercitat efectiv autoritatea părintească asupra copilului la momentul deplasării copilului în România în înțelesul dispozițiilor art.13 lit.a din Convenție, atâta timp cât cea care avea în îngrijire efectiv copilul era mama, respectiv pârâta, aceasta fiind cea care exercita în realitate dreptul privind încredințarea copilului, acordându-i îngrijire și supraveghere permanentă raportat la nevoile și vârsta copilului la acel moment, respectiv 5 luni.

În susținerea apărărilor formulate, pârâta a depus la dosar: certificatul de informare cu privire la avantajele medierii nr. 01/20.09.2013; contract de comodat atestat sub nr.179/18.09.2013; corespondență trimisă de mama reclamantului Y.

Părțile au solicitat și tribunalul a încuviințat acestora administrarea probei cu înscrisuri și a probei testimoniale.

În cadrul probei cu înscrisuri, reclamantul a depus la dosar declarația numitei P.M. a, extras de cazier judiciar emis de autoritățile belgiene, certificat emis de Serviciul social din Ninove, certificat de cazier judiciar emis de autoritățile române, Sentința penală nr.52/16.03.2007, acțiune penală.

Pârâta la rândul său a depus la dosar : adeverință emisă de Grădinița „P” cu nr.628/01.10.2013 și caracterizare întocmită de aceeași instituție, carnet de vaccinări pentru copil.

În cadrul probei testimoniale a fost audiat martorul D.F. la propunerea reclamantului.

Martorul P.I., propus de pârâtă, a fost înlăturat de la audiere, în baza art.315 alin.1 lit.c N.C.pr.civ. Reclamanta nu a înțeles să propună un alt' martor.

Părțile au fost ascultate la termenele din 18.11.2013 și respectiv 02.12.2013, susținerile acestora fiind consemnate în încheierile de ședință.

Autoritatea Tutelară din cadrul Primăriei Sector 4 și respectiv din cadrul Primăriei Glina nu au formulat un punct de vedere.

Prin sentința civilă nr.2154/20.12.2013 Tribunalul București - Secția V-a Civilă, a admis cererea formulată de MINISTERUL JUSTIȚIEI în calitate de în calitate de Autoritate Centrală pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor Convenției de la Haga din 1980, pentru reclamantul Stelian Velea, a dispus înapoierea copilului la reședința obișnuită din B., fixând termen pentru executarea obligației de înapoiere a copilului - 30 de zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, sub sancțiunea unei amenzi civile în cuantum de 2.500 lei în favoarea Statului Român.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că minora V.E.M. s-a născut la Bruxelles - B., la data de 09.11.2012 și a locuit în Ninove, împreună cu ambii părinții, până la data de 22.05.2013.

La data de 22.05.2013, fără știința și deci fără acordul tatălui reclamant, mama pârâtă a deplasat copilul în România.

În cursul zilei de 22.05.2013, alertat de unele zvonuri care circulau între rudele părților din România, în legătură cu intenția pârâtei de a reveni în România, reclamantul a contactat-o telefonic pe pârâtă, aceasta a infirmat însă orice intenție în acest sens. În cursul aceleiași zile, reclamantul a încercat din nou să o contacteze telefonic pe pârâtă și, întrucât aceasta nu i-a mai răspuns, a revenit acasă de la locul de muncă, constatând absența copilului și a mamei, precum și lipsa certificatului de naștere al copilului și a unor obiecte de îmbrăcăminte ale acestora, drept pentru care a sesizat organele de poliție. În perioada ce s-a scurs de la data plecării pârâtei și a copilului din B., reclamantul a încercat să o contacteze telefonic pe pârâtă, aceasta a răspuns, însă, doar la trei dintre repetatele apeluri ale reclamantului, refuzând să-i dea relații despre copil.

La data de 14.06.2013, tatăl reclamant a sesizat Autoritatea Centrală din B., solicitând inițierea procedurilor pentru înapoierea copilului, deplasat și reținuți ilicit de mama lui în România.

Sesizat de Autoritatea Centrală din B., Ministerul Justiției din România, în calitate de Autoritate centrală pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor Convenției de la Haga din 1980, a informat pârâtă, cu adresa cu nr.47651110.07.2013IFGP, asupra demersurilor întreprinse, la cererea tatălui reclamant, de cele două Autorități Centrale, în vederea înapoierii copilului la reședința lui obișnuită, precum și asupra posibilității de a ajunge la o înțelegere amiabilă cu tatăl copilului, în caz contrar urmând a fi inițiată acțiune în justiție pentru a se decide cu privire la înapoierea copilului la reședința lui obișnuită din B.. Prin aceeași adresă, mama pârâtă a fost informată asupra faptului că, potrivit art.10 din Regulamentul (CE) 2201/2003, competența de judecată a cererilor privind răspunderea părintească revine instanțelor de la reședința obișnuită a copilului.

Întrucât demersul Ministerului Justiției din România, în calitate de Autoritate Centrală pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor Convenției de la Haga din 1980, a rămas fără rezultat, s-a promovat prezenta cerere de chemare în judecată:

În prezent, copilul se află în România, conform susținerilor mamei, la adresa din comuna G...., la locuința surorii mamei pârâte, pusă la dispoziția acesteia din urmă în baza unui contract de comodat.

La soluționarea cererii de față, tribunalul a avut în vedere dispozițiile Convenției de la Haga din 15 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, la care România a aderat prin Legea nr.100/1992, Legea nr.369/2005 ce instituie unele reguli în aplicarea Convenției menționate, și prevederile Regulamentului (CE) nr.2201/2003.

Potrivit art.3 alin.1 din Convenție, deplasarea sau neînapoierea unui copil se consideră ilicită când are loc prin violarea unui drept privind încredințarea, atribuit unei persoane, unei instituții sau oricărui alt organism acționând fie separat fie împreună, prin legea statului în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau neînapoierii sale și dacă, la vremea deplasării sau neînapoierii, acest drept era exercitat în mod efectiv, acționându-se separat sau împreună ori ar fi fost astfel exercitat dacă asemenea împrejurări nu ar fi survenit.

Dreptul privind încredințarea poate rezulta, între altele, dintr-o atribuire de plin drept, dintr-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului aceluia stat.

Conform art.2 pct.II din Regulamentul Consiliului (CE) nr.2201/2003, prin deplasare sau reținere ilicită se înțelege o deplasare sau reținere a unui copil când a) " se încalcă dreptul de încredințare stabilit prin hotărâre judecătorească sau prin efectul legii, sau printr-o înțelegere recunoscută de Legea Statului Membru pe teritoriul căruia s-a aflat rezidența copilului înainte de deplasare sau reținere " și b) se prevede că, la momentul deplasării sau reținerii, drepturile de custodie erau exercitate, fie împreună, fie separat, sau care au fost exercitate în scopul deplasării sau reținerii. Custodia va fi considerată a fi exercitată împreună când, urmare unei hotărâri judecătorești sau operării legii, unul dintre titularii răspunderii părintești nu va putea decide locul de rezidență al copilului fără consimțământul celuilalt titular al răspunderii părintești. "

Conform art.2 pct.7 din Regulament "răspunderea părintească" semnifică toate drepturile și obligațiile conferite unei persoane fizice sau juridice, în temeiul unei hotărâri judecătorești, de atribuire de plin drept, și include și dreptul de încredințare.

Iar, potrivit pct.9, "dreptul de încredințare" semnifică toate drepturile și obligațiile privind îngrijirea unui copil și, în particular, dreptul de a decide reședința copilului.

Așadar, pentru a stabili existența unei deplasări ori neînapoieri ilicite în accepțiunea art.3 din Convenție, instanța poate ține seama în mod direct de legea sau hotărârile judecătorești ori administrative recunoscute sau nu în mod formal în statul în care se află reședința obișnuită a copilului, fără a recurge la procedurile specifice asupra dovedirii acestui drept sau pentru recunoașterea hotărârilor străine.

Tribunalul a constatat, în raport cu situația de fapt și de drept mai sus expusă, că sunt întrunite cerințele impuse de Convenția de la Haga din 1980, reținând o deplasare licită a copilului V.E.M., cu reședința obișnuită în B., copilul fiind deplasat în România la 22.05.2012, fără știința și deci fără acordul tatălui și reținut în România de către mama pârâtă, după această dată, fără să fi intervenit acordul tatălui, încălcându-se astfel dreptul acestuia din urmă de încredințare stabilit prin lege, drept exercitat efectiv și care include, așa cum s-a arătat mai sus, dreptul cu privire la îngrijirile convenite copilului și îndeosebi, acela de a hotărî asupra locului reședinței sale.

Faptul că tatăl reclamant nu și-a dat vreodată acordul pentru deplasarea copilului în România nu a fost contestat de mamă.

La momentul deplasării în România și al neînapoierii, reședința obișnuită a copilului se afla în B., unde a locuit de la naștere, împreună cu ambii părinți, fapt atestat de Certificatul de atestare a domiciliului copilului și necontestat, de altfel, de către mamă.

Cum reședința obișnuită a copilului se afla în B., imediat înainte de deplasare și cum, până în prezent, nu a intervenit consimțământul tatălui cu privire la schimbarea reședinței copilului și nu s-a scurs mai mult de un an fără ca tatăl să fi inițiat procedura înapoierii acestuia, reședința obișnuită a copilului, imediat înaintea deplasării și neînapoierii lui, se constată a fi în B..

La momentul deplasării și al neînapoierii copilului, ambii părinți aveau drept de custodie. În acest sens Tribunalul a avut în vedere că, potrivit legii statului de reședință a copilului, respectiv potrivit dispozițiilor art.373 din Codul Civil, belgian "atunci când trăiesc împreună, tatăl și mama își exercită în comun autoritatea față de persoana copilului", iar potrivit art.374 "atunci când ei nu locuiesc împreună, tatăl și mama continuă să exercite autoritatea parentală comună asupra copilului".

Dreptul privind încredințarea este, așadar, relevant de prevederile referitoare la autoritatea părintească cuprinse în legislația în materie (Codul Civil belgian) potrivit cărora se recunoaște ambilor părinți dreptul de custodie, așa încât este exclusă posibilitatea mamei de a lua unilateral decizii cu privire la starea copilului, și cu atât mai mult în ceea ce privește schimbarea reședinței acestuia.

Cât privește exercitarea efectivă a încredințării, se apreciază că prevederile art.3 din Convenție nu pot fi interpretate decât prin comparare cu dispozițiile art.13 din Convenție, consacrat excepțiilor posibile la obligația de a se dispune înapoierea copilului, care impune părintelui ce a deplasat sau reținut copilul în mod ilicit să probeze că persoana deposedată nu exercita efectiv încredințarea pe care o reclamă

Astfel, caracterul neformal al exigenței impuse de art.3 lit.b din Convenție este pus în evidență de art.8 care, printre datele pe care trebuie să le conțină cererea introdusă la autoritățile centrale de persoana care reclamă deplasarea ori reținerea ilicită a copilului, indică la litera c "motivele pe care se sprijină reclamantul pentru a cere înapoierea copilului"

Conform art.13 din Convenție" prin excepție ... autoritatea judiciară ... a statului solicitat nu este ținută să dispună înapoierea copilului, dacă persoana ... care se împotrivesc înapoierii sale stabilește: a) că persoana ... care avea în îngrijire copilul nu exercita efectiv dreptul privind încredințarea la data deplasării sau neînapoierii, ori consimțise sau achiesase ulterior acestei deplasări sau neînapoieri,"

Așadar, art.13 din Convenție impune o veritabilă sarcină a probei în seama persoanei ce a deplasat ori reținut copilul, aceasta fiind cea care trebuie să stabilească (cu înțelesul "să dovedească"), pentru a evita înapoierea copilului, că persoana care avea dreptul privind încredințarea nu exercita în mod efectiv acest drept.

Or, pârâta nu a făcut nicio dovadă în acest sens.

Tribunalul a avut în vedere, sub acest aspect, faptul că, așa cum s-a arătat mai sus, "dreptul de încredințare" semnifică toate drepturile și obligațiile privind îngrijirea unui copil, iar pe de altă parte că pârâta, contestând exercitarea efectivă de către reclamant a dreptului de încredințare, se referă doar la îngrijirile zilnice, obișnuite pe care, ca mamă, le acorda copilului. Or, faptul că mama se ocupa de copil, în absența tatălui aflat la locul de muncă, nu exclude exercitarea efectivă de către tatăl copilului a drepturilor și obligațiilor privind îngrijirea copilului.

Afară de faptul că exercitarea dreptului de încredințare nu se limitează la obligația părintelui de a acorda copilului îngrijirile obișnuite și de a-l supraveghea, nu poate fi ignorat faptul că cel care asigura familiei o locuință și veniturile necesare traiului zilnic era tatăl reclamant, pârâta recunoscând că nu avea un loc de muncă și, în consecință, nu realiza nici un fel de venituri.

Drept urmare, instanța reține că, nesocotind dispozițiile legii statului de reședință a copilului, care reflectă o atribuire a autorității parentale ambilor părinți, mama pârâtă a luat o decizie care a determinat privarea tatălui de dreptul de încredințare asupra copilului, pe care tatăl îl exercita efectiv înainte de a fi survenit împrejurarea deplasării și reținerii copilului în România și l-ar fi exercitat astfel, dacă o asemenea împrejurare nu ar fi survenit.

Faptul că între pârâtă, pe de o parte, și tatăl copilului și sora acestuia, pe de altă parte, se crease o stare de permanent conflict (generată potrivit susținerilor pârâtei în mod nejustificat de reclamant și sora acestuia, iar potrivit susținerilor reclamantului de nemulțumirile pârâtei legate de quantumul veniturilor pe care acesta le realiza, de imposibilitatea reclamantului de a ajuta material rudele pârâtei conform dorinței acesteia și mai ales de faptul că împărțeau aceeași locuință cu sora reclamantului și fiica acesteia din urmă) nu justifică și nu poate justifica decizia unilaterală a mamei de a deplasa copilul în România și nu înlătură, ca atare, caracterul ilicit al deplasării și apoi al refuzului de înapoiere a copilului la reședința sa obișnuită, câtă vreme nu a intervenit acordul celuilalt părinte în acest sens.

Așadar, deplasarea copilului în România și refuzul mamei de a-l înapoia la reședința obișnuită din B. constituie o deplasare și o neînapoiere ilicită, prin această faptă încălcându-se drepturile părintești ale tatălui, recunoscute de dreptul statului în care se afla în mod obișnuit reședința copilului imediat înaintea deplasării și neînapoierii.

Cât privește excepția de neînapoiere reglementată de art.13 lit.b din Convenție, Tribunalul a reținut că "... autoritatea judiciară a statului solicitat nu este ținută să dispună înapoierea copilului, dacă persoana care se împotrivesc înapoierii sale stabilește că: b) există grave riscuri ca înapoierea minorului să îl expună unor traume fizice sau psihice sau să îl pună în orice alt fel într-o situație intolerabilă.

Așadar, și în această situație, Convenția impune o veritabilă sarcină a probei în seama persoanei ce a deplasat ori reținut copilul, aceasta fiind cea care trebuie să dovedească că există grave riscuri ca înapoierea copilului să îl expună unor traume fizice sau psihice sau să îl pună în orice alt fel într-o situație intolerabilă.

Tribunalul a constatat că pârâta își fundamentează cererea de constatare a incidenței disp.art.13 lit b din Convenție, afirmând comportamentul imoral al tatălui reclamant și al surorii acestuia (dată fiind o presupusă relație incestuoasă a acestora, idee inoculată de fostul soț al surorii reclamantului); comportamentul violent manifestat de aceștia față de pârâtă, atât fizic cât și verbal; săvârșirea de către reclamant a unor fapte cu caracter infracțional pentru care a și fost condamnat; lipsa mijloacelor materiale necesare creșterii și îngrijirii copilului; vârsta fragedă a copilului care impune prezența mamei, copilul fiind încă alăptat de aceasta.

Sub aspectul mijloacelor materiale, Tribunalul a reținut că, deși sarcina probei revenea, conform celor mai sus expuse, pârâtei iar nu reclamantului, acesta, fără a contesta o perioadă de

dificultăți financiare, a dovedit prin probele administrate că nu a fost nevoit să recurgă la ajutoare sociale și deci că situația de dificultate financiară nu a afectat mijloacele de subzistență ale familiei.

Sub aspectul săvârșirii unor fapte de natură infracțională, Tribunalul a reținut de asemenea, că, recunoscând săvârșirea unor astfel de fapte, reclamantul a dovedit că acestea au fost săvârșite în anul 2000, că pedeapsa aplicată, în anul, 2001, a fost aceea a amenzii penale și că, prin Sentința penală nr.S2116.03.2007, s-a constatat intervenită de drept reabilitarea sa, trecând mai mult de trei ani de la săvârșirea faptei, fiind achitată amenda penală și cheltuielile de judecată, iar reclamantul nu a mai săvârșit o altă faptă de natură penală. De asemenea, prin Certificatele de cazier judiciar depuse la dosar, reclamantul a dovedit că nu se află înscris nici în evidența autorităților române și nici a celor belgiene.

Tribunalul a reținut că faptul săvârșirii unei fapte penale (lovire și alte violențe) în urmă cu aproape 14 ani, nu poate prin el însuși să ducă la concluzia că comportamentul reclamantului este unul caracterizat ca violent.

Tribunalul a reținut, de asemenea, că pârâta nu a făcut dovada susținerilor sale în privința violențelor exercitate de reclamant asupra sa. Reclamanta a adus ca martor pe numitul P.I. (fostul soț al surorii reclamantului), în pofida faptului că instanța a pus în vedere pârâtei opoziția reclamantului la audierea acestui martor pe motive de dușmănie. Martorul pârâtei a fost înlăturat de la audiere, instanța având în vedere, în acest sens, opoziția justificată a reclamantului și disp.art.315 alin.3 N.C.pr.civ.

Mai mult, mama pârâtă, referindu-se la violențele exercitate în lunile premergătoare plecării din B., invocă acte de violență îndreptate împotriva sa, iar nu nemijlocit împotriva copilului.

Cât privește presupusa relație incestuoasă a tatălui reclamant, Tribunalul a reținut în primul rând că aceasta nu a fost dovedită. Așa cum s-a arătat mai sus pârâta a propus ca martor pe numitul P.I., înlăturat de la audiere având în vedere dispozițiile art.315 lit.c din N.C.Pr.civ. și opoziția reclamantului.

În plus, nu poate fi ignorat contextul în care martorul propus de pârâtă a înțeles să "dezvăluie" pârâtei relația dintre fosta lui soție și reclamant, respectiv la plecarea sa din B., după o ceartă cu fosta sa soție și după ce beneficiase de găzduire, o lungă perioadă de timp, în casa reclamantului, ceea ce vine să confirme relația de dușmănie a martorului cu reclamantul.

În al doilea rând, Tribunalul a reținut că acest argument, adus de pârâtă în sprijinul aplicării art.13 lit.b din Convenția de la Haga, nu prezintă relevanță în prezenta cerere de înapoiere a copilului la reședința lui obișnuită, ci poate avea relevanță într-un eventual proces având ca obiect încredințarea copilului.

În ce privește cel din urmă argument invocat de pârâtă în susținerea excepției de neînapoiere prev.de art.13 lit. b din Convenție, respectiv vârsta fragedă a copilului, Tribunalul a reținut că nu poate fi în interesul copilului legalizarea unei situații de fapt bazată pe o injustețe, respectiv deplasarea și reținerea ilicită a copilului de către mamă și încălcarea dreptului de încredințare al celuilalt părinte.

A accepta argumentul mamei pârâte înseamnă a accepta că în toate cazurile în care copilul, prin vârsta fragedă, este încă dependent de prezența mamei, este aplicabilă excepția de neînapoiere prev.de art.13 lit. b din Convenție, ceea ce ar însemna ignorarea unuia din obiectivele majore ale Convenției de la Haga din 1980, astfel cum rezultă din Raportul explicativ Vera-Perez, care urmărește tocmai crearea unui mijloc eficient de descurajare a răpitorului, care pretinde ca acțiunea sa să fie legalizată de autoritățile statului de refugiu.

Tribunalul a reținut, așadar, că nu a fost relevantă incidența, în cauză, a dispozițiilor art. 13 alin. 1 lit.a) și lit. b) din Convenție, text ce instituie excepții de la regula înapoierei, din actele și lucrările dosarului nerezultând că tatăl copilului, care exercita "efectiv dreptul privind încredințarea acestuia, așa cum s-a arătat mai sus, a consimțit sau achiesat ulterior la reținerea copilului în România și nici fapte ale tatălui care, îndreptate în mod nemijlocit asupra copilului, să constituie un risc grav, actual sau iminent, de a-l expune pe acesta unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice chip să-l situeze într-o situație intolerabilă.

Prin urmare, instanța de judecată nu are decât a reține aplicabilitatea Convenției Haga 1980, transpusă în dreptul intern prin Legea nr.100/1992 pentru aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii și Legea nr.369/2004 privitoare la aplicarea dispozițiilor convenției, precum și a Regulamentului (CE) 2201/2003, observând totodată că cererea de înapoiere a copilului a fost formulată în condițiile art.12 alin.1 din Convenție, adică înaintea expirării termenului de un an de la data neînapoierii.

Conform art.12 alin.1 din Convenție "Când copilul a fost deplasat sau reținut ilicit în înțelesul art.3 și o perioadă de mai puțin de un an s-a scurs cu începere de la deplasare sau neînapoiere în momentul introducerii cererii înaintea autorității judiciare sau administrative a statului contractant unde se află copilul, autoritatea sesizată dispune înapoierea sa imediată".

Convenția prezumă, așadar, că, numai după trecerea unui interval de cel puțin un an de la data neînapoierii copilului și până la momentul formulării cererii de înapoiere, poate interveni o eventuală integrare în noul mediu, o durată de timp mai mică fiind, în toate situațiile, insuficientă pentru a se considera că a intervenit acomodarea copilului în mediul în care a fost adus, care să justifice neînapoierea acestuia la locul reședinței obișnuite.

Tribunalul a apreciat, în consecință, că minorul are dreptul și este în interesul său să revină la reședința obișnuită din B..

Convenția se bazează în totalitate pe respingerea unanimă a fenomenului deplasărilor ilicite a copiilor și pe convingerea că cea mai bună metodă de a le combate, la nivel internațional, este de a nu le recunoaște consecințe juridice.

Punerea în practică a acestei metode cere ca statele semnatare ale Convenției să fie convinse că ele aparțin, în ciuda diferențelor, aceleiași comunități juridice în sânul căreia autoritățile fiecărui stat recunosc că autoritățile unuia dintre ele - cele de la reședința obișnuită a copilului - sunt în principiu mai bine plasate pentru a statua în deplină echitate asupra drepturilor privind încredințarea.

Drept urmare, instanța a apreciat că nu este în interesul copilului ca acesta să nu fie înapoiat la reședința lui obișnuită, o hotărâre în acest sens echivalând cu legalizarea unei situații de fapt injustă generată de mama pârâtă care a decis, unilateral, deplasarea lui în România și neînapoierea la reședința obișnuită din B., substituind, astfel, forului reședinței copilului forul ales de aceasta.

În acord cu scopul Convenției, astfel cum a fost explicat în Raportul Perez Vera, atunci când se constată că deplasarea sau reținerea minorilor într-un stat contractant s-a făcut ilicit, instanța de judecată este obligată să dea eficiență mecanismului de returnare reglementat de Convenția de la Haga din 1980, care nu pune în dezbatere dreptul privind încredințarea copilului către un părinte sau altul, ci doar reintegrarea acestuia în mediul lui obișnuit de viață, din care a fost deplasat, fiind în interesul acestuia de a nu fi deplasat sau reținut în baza unor drepturi mai mult sau mai puțin discutabile asupra persoanei sale (Rap. Vera Perez, explicativ al Convenției).

Scopul reglementării art.3 din Convenție este acela de a apăra relații deja protejate prin dreptul statului unde acestea se derulau înaintea refuzului de înapoiere, iar interesul superior al copilului este de a reveni în țara în care s-a născut.

Față de cele ce preced, tribunalul a admis de înapoiere a copilului Velea Elena Magdalena, la reședința obișnuită, în B., urmând ca, în temeiul art.11 alin.2 din Legea nr. 369/2004, să fixeze termen pentru executarea obligației de înapoiere - 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii, sub sancțiunea unei amenzi civile de 2.500 lei (RON) în favoarea statului și în sarcina pârâtei X, în caz de neîndeplinire a acestei obligații în termenul fixat.

Împotriva acestei sentințe, la data de 09.04.2014 a declarat apel pârâta X care a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția a III-a Civilă și pentru cauze cu minori și de familie la data de 12.05.2014.

În motivarea apelului său, apelanta - pârâta a arătat că la data de 23.09.2013, Ministerul Justiției, în calitate de Autoritate Centrală pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor Convenției de la Haga din 1980, pentru reclamantul Y, a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâta X și cu citarea Autorității Tutelare din Cadrul Primăriei S..., să dispună înapoierea minorei V.E.M., născută la data de 09.11.2012 la reședința obișnuită din B..

Consideră că în primul rând instanța de fond nu a interpretat în mod corect și coroborat probatoriul administrat în cauză, nedând eficiență înscrisurilor de la dosar, la motivarea hotărârii luând în considerare numai declarațiile reclamantului, iar în al doilea rând, i-a îngădit dreptul la apărare prin respingerea pe motive de subiectivism și vrăjmășie a martorului propus de ea, respectiv a numitului P.I..

Totodată, arată că la termenul din data de 16.12.2013, s-a înlăturat de la audiere martorul P.I., în baza art. 315 alin. 1 pct. 3, consemnând în mod greșit că "Reclamanta nu a înțeles să propună un alt martor".

Din contră, când a fost înlăturat martorul propus, arată că a propus ca martor pe mama sa, respectiv pe F.A, menționând că aceasta poate fi prezentată chiar la acel termen de judecată, fără a se tergiversa judecarea cauzei, arătând că aceasta cunoaște aspecte relatate acesteia, însă instanța de judecată, în mod greșit, cu ignorarea dispozițiilor art. 316 din NCPC, care în procesele ce au ca obiect raporturi de familie pot fi ascultate și rudele, a înlăturat și acest martor propus, solicitându-i-se să prezinte un alt martor, care nu este rudă cu părțile, deși a arătat că nu poate propune un alt martor, care nu este rudă și care să aibă cunoștință despre relația dintre părți. De altfel, solicită să se observe că și din declarația dată de martorul D.F., propus de reclamant, reiese că acest martor nu a fost niciodată personal în locuința părților din dosar, ceea ce demonstrează că apelanta a afirmat adevărul când a învederat că nu există un alt martor, care să aibă cunoștință în mod direct de relația părților, direct din mediul în care aceștia conviețuiau.

Menționează că aceste aspecte cu privire la propunerea ca martor a mamei ei și cum că nu poate propune un alt martor care să cunoască situația reală, nu au fost consemnate în încheierea de ședință, motiv pentru care solicită ca instanța de apel să emită adresă la instanța de fond, prin care să solicite să i se comunice transcrierea înregistrărilor ședințelor din datele de 02.12.2013 și 16.12.2013, dar și a ședinței din data 18.11.2013, față de consemnările de la paragraful 6 din fila 1 a încheierii din ședința publică din data de 16.12.2013, când însăși instanța "pune în discuție necesitatea verificării înregistrării sub aspectul considerentelor pentru care a fost înlăturat de la audiere martorul P.I.", aspect cu care părțile au fost de acord, solicitând transcrierea și în privința celor învederate de martor, care a fost prezent.

Așa cum a învederat, audierea martorului propus de apelantă, respectiv a lui P.I., care este cumnatul reclamantului, nu era în interesul acestuia, având în vedere că el este sigurul martor, care avea cunoștință în mod direct de relația dintre părți. Locuind la reședința reclamantului în B., împreună cu părțile și soția acestuia, acesta părăsind B. cu aproximativ o lună și jumătate înainte ca apelanta să nască, contrar susținerilor reclamantului, care afirmă că martorul propus de pârâtă a părăsit B. cu mult înainte ca aceasta să vină să locuiască cu reclamantul în B..

Față de dispozițiile art. 315 alin. 2 din NCPC care prevăd că părțile pot conveni expres sau tacit ca persoanele prevăzute la alin.1 pct.1-3 pot fi ascultate ca martor, reiese că instanța de fond, în virtutea principiului aflării adevărului, cât și cele învederate de apelantă cum că nu există un alt martor care să aibă cunoștință în mod direct de relația lor cât a locuit în B., coroborate și cu cele afirmate de martorul propus de reclamant, care a declarat că nu a fost personal în casa părților, avea posibilitatea de a încuviința audierea martorului propus sau cel puțin să audieze ca martor pe mama apelantei.

Este evident, în aceste condiții, s-a dovedit că, reclamantul nu avea interesul ca martorul propus de ea să fie audiat, pentru că acesta ar fi dezvăluit faptele de agresiune verbală, fizică și faptele cu caracter imoral care se petreceau în locuința reclamantului.

Prin urmare, instanța de fond în mod greșit a reținut faptul că tatăl copilului nu a știut că apelanta va pleca cu copilul în România, din declarația luată apelantei, coroborată cu cele declarate de reclamant în procesul verbal de audiere al reclamantului întocmit la data de 22.05.2013 în fața organelor de Poliție de la reședința sa, anexat cererii de chemare în judecată, reieșind contrariul sau cel puțin rezultă faptul că între părți existau neînțelegeri grave, care au determinat-o să plece de la reședința din B. Astfel în declarația menționată anterior, dată în fața organelor de Poliție la data de 22.05.2013, filele 36-37 dosar fond, reclamantul afirmă că a avut o senzație ciudată la locul de muncă în acea zi în care apelanta a plecat cu copilul, iar în fața instanței întrebat fiind dacă au

existat neînțelegeri sau discuții între părți cu privire la o eventuală plecare a apelantei, acesta neagă existența unor divergențe, însă afirmă că a aflat despre plecare în ziua plecării sale că a avut un presentiment și a plecat de la serviciu, simțind că ceva nu este în regulă.

Dacă într-adevăr între părți nu ar fi existat neînțelegeri și discuții, atunci reclamantul nu ar mai fi avut acel presentiment care l-a determinat să plece de la serviciu. Din coroborarea probelor menționate și a opoziției de a fi audiat martorul P.I. reiese cu evidentă declarația nesinceră a reclamantului.

Mai mult, tot în acea declarație dată la Poliția din N., reclamantul arată că a găsit o scrisoare lăsată de apelantă, scrisoare pe care nu înțelege să o depună la dosarul cauzei, căci ar fi dat în vileag existența unor neînțelegeri grave dintre părți contrar celor susținute de reclamant.

Prin urmare, apelanta, așa cum a declarat, în mod repetat i-a spus reclamantului că nu mai suportă ceea ce se întâmplă în locuință și mediul neprielnic plin de certuri, jigniri, scandaluri și agresiuni verbale și fizice, în care era crescut copilul și că va pleca cu acesta, el zicându-i ca poate să plece, în mod tacit neopunându-se acestei deplasări, fapt care reiese din declarația acestuia cum că în ziua plecării ar fi avut presimțiri că acest lucru se întâmplă.

Tot în mod greșit instanța de fond a consemnat faptul că tatăl reclamant nu și-a dat vreodată acordul pentru deplasarea copilului în România și că acest lucru nu a fost contestat de mamă, în realitate, cu ocazia audierii, apelanta a declarat că i-a zis tatălui reclamant în repetate rânduri că va părăsi cu copilul domiciliul din B..

În motivare, instanța de fond a reținut în mod greșit că cel care asigura o locuință și veniturile zilnice era doar tatăl reclamant, iar apelanta nu avea serviciu și în consecință nu realiza venituri conform următoarelor: "nu poate fi ignorat faptul că cel care asigura familiei o locuință și veniturile necesare traiului zilnic era tatăl reclamant, pârâta recunoscând că nu avea un loc de muncă și, în consecință, nu realiza niciun fel de venituri", instanța omițând a reține că apelanta îngrijea și alăpta copilul nou - născut, făcea menajul casei, gătea, și îngrijea, luând-o de la școală și supraveghind-o pe nepoata reclamantului, cât timp acesta și sora lui, erau la serviciu, atunci când aceasta avea de lucru.

Așa cum a arătat în întâmpinare, atunci când a hotărât să meargă cu tatăl reclamant în B., apelanta avea serviciu în România și el i-a promis că într-un timp foarte scurt îi va găsi serviciu acolo, crezând acest lucru. În realitate, după ce a ajuns în B. apelanta cerându-i să o sprijine în găsirea unui loc de muncă, așa cum promisese, el a insistat ca mai întâi să facă un copil și apoi rezolvă și problema serviciului și până atunci să aibă grijă de menajul casei și de nepoata lui. În întâmpinare apelanta a redat clar acest aspect după cum urmează: "ea era cea care făcea menajul zilnic, mâncare, curățenie, inclusiv avea grijă de fetița acesteia în vârstă de 8 ani (o ducea, o lua de la școală și o supraveghea cât era acasă)" Școala se afla vis-a-vis de locuința în care stăteau.

Apelanta solicită să se țină seama că a prestat aceste servicii pe toată perioada cât a locuit acolo, atât în perioada cât a fost gravidă, cât și după naștere, fără întrerupere.

Mai arată apelanta că, un alt aspect, care în mod greșit nu a fost consemnat de instanța de fond este acela că deși a precizat faptul că până la sosirea apelantei în B. tatăl reclamant avea datorii mari la fiscul belgian, despre care nu i-a spus, o parte din aceste datorii le-a plătit cu banii primiți de la statul belgian ca primă pentru nașterea copilului, respectiv suma de 1.250 euro.

Tot referitor la situația financiară a tatălui reclamant, instanța în mod greșit nu a luat în considerare declarația dată de acesta în fața organelor de poliție din B. la data de 22.05.2013, declarație în care recunoaște că este în faliment și că sora lui îl ajută cu bani. Apelanta, prin întâmpinarea depusă la fond, a arătat faptul că tocmai din aceste motive de lipsuri financiare ale tatălui reclamant, sora acestuia P.A. în repetate rânduri îi reproșa că ea o întreține și să plece mai repede de acolo. La aceste reproșuri apelanta îi spunea că o întreține soțul său, însă ea îi răspundea că nu are niciun soț și îl suna pe fratele ei zicându-i "auzi frati-meu ce zice asta, că tu ești soțul ei" și imediat tatăl reclamant o suna și îi zicea să nu îi mai zică niciodată Aureliei că el este soțul său, deoarece ea este geloasă pe acest lucru.

Aceste reproșuri și amenințări îi erau adresate de P.A. de fiecare dată când fratele ei lipsea de acasă și erau doar ele două.

Instanța de fond în mod greșit a reținut că pârâta își fundamentează cererea de constatare a incidenței disp.art.13 lit.b din Convenție, afirmând comportamentul imoral al tatălui reclamant și al surorii acestuia (dată fiind o presupusă relație incestuoasă a acestora, idee inoculată de fostul soț al surorii reclamantului). Susține apelanta că a făcut referire la comportamentul imoral al tatălui reclamant și al surorii acestuia în urma celor constatate personal în perioada cât a locuit împreună cu cei doi frați, aspecte pe care le-a redat foarte clar în întâmpinare.

Un alt aspect pe care îl menționează este acela că seară de seară, numita P.A. stătea prin casă îmbrăcată sumar, fără lenjerie intimă pe ea, stând în poziții indecente în fața fratelui ei. Cei doi, zilnic plecau de acasă împreună și tot împreună veneau" Dacă ar fi fost influențată de spusele lui P.I., ar fi plecat din B. atunci când acesta i-a povestit aspectele știute de el despre cei doi frați, însă apelanta, în prima fază nu a crezut aceste lucruri, ajungând la această concluzie doar după ce a trăit clipele prezentate mai sus, care i-au creat convingerea că este ceva necurat între cei doi frați. Se poate vedea foarte clar în întâmpinarea făcută că nu a fost influențată de spusele lui P.I..

Referitor la acest aspect apelanta precizează faptul că în ziua în care a venit la părinții săi acasă înainte de a pleca în B., Y de față cu frații și părinții apelantei și cu mama sa a afirmat că are un cumnat pe nume Ilie care îl acuză mereu că trăiește cu sora sa, dar să nu ia în seamă, că nu este adevărat și că acel Ilie este un bețiv și nu știe ce vorbește.

Instanța în mod greșit a reținut faptul că infracțiunile pentru care a fost condamnat în trecut Y nu poate să îl caracterizeze pe acesta ca având un comportament violent. În timpul procesului de judecată cu excepția unui singur termen, Y a avut un comportament impulsiv și agresiv în sala de judecată, instanța somându-I de mai multe ori să înceteze cu acest comportament că altfel va fi dat afară din sala de judecată și va fi amendat, lucru care până la urmă s-a întâmplat, la termenul din data de 02.12.2013 când acesta a fost amendat cu suma de 500 lei pentru comportamentul lui agresiv În sala de judecată, ceea ce denotă comportamentul agresiv al acestuia, de care instanța nu a ținut seama.

La termenul din data de 02.12.2013, prin apărător, a solicitat instanței de fond să solicite prin adresă Inspectoratului Județean de Poliție Dolj să comunice pentru ce fapte a fost condamnat Y, cerere care în mod greșit a fost respinsă de instanța de fond.

Prin prezentul apel, se solicită ca instanța să facă adresă Inspectoratului Județean de Poliție Dolj prin care să ceară "să comunice toate datele cu care este înscris în cazierul judiciar numitul V.S., aceste date să fie comunicate pentru uzul organelor de stat"

Chiar dacă asupra copilului nu se exercitau acte de violență în mod direct, nemijlocit, și acestea s-ar fi exercitat numai asupra apelantei, consideră că este același lucru și că aceste acte de violență indirect erau îndreptate și asupra copilului, acest mediu caracterizat prin violență verbală și fizică fiind impropriu de a crește un copil abia născut. Consideră că acte de violență pot fi considerate și certurile și reproșurile zilnice la care era supusă de către cei doi frați, care o torturau psihic și puneau în pericol creșterea copilului minor.

Un alt aspect pe care apelanta îl reliefează, este acela că tatăl reclamant cu ocazia audierii, conform încheierii din data de 18.11.2013, a declarat în mod mincinos că el ar i ajutat doi frați și o soră de ai săi să vină în B. și că apelanta ar fi avut nemulțumiri față de el că nu i-a putut ajuta pe aceștia mai mult și asta ar fi un motiv al apelantei de a pleca de acolo. În realitate, nicidecum, niciun frate sau vreo soră de ai apelantei nu au fost aduși în B. de el pentru a munci. Tot din această încheiere de ședință reiese că tatăl reclamant a declarat în mod mincinos că numitul P.I. nu a locuit în B. în aceeași perioadă cu apelanta și nu are de unde să cunoască aspectele declarate de apelantă. Astfel, prin orice mijloace mincinoase Y încearcă să creeze convingerea instanței că altele ar fi motivele pentru care apelanta a plecat de acolo, decât cele prezentate în întâmpinare, încercând să arate că ar fi iresponsabilă și față de copil, cum că copilul nu ar fi vaccinat la timp și că i-ar fi administrat un vaccin adus din B. în condiții improprii. Însă aceste afirmații mincinoase sunt contrazise de copia carnetului de vaccinare, depusă la dosar, din care reies datele și vaccinurile administrate copilului.

Instanța de fond în mod greșit a reținut faptul că apelanta nu a făcut dovada susținerilor sale în privința motivelor pentru care a plecat cu copilul din B. și că a adus ca martor doar pe numitul

P.I. care a fost înlăturat de instanță pe motive de dușmănie conform art. 315 alin 3 din N.C.pr.civ. În mod greșit s-a reținut că Y se află în relații de dușmănie cu P.I. ținând cont de faptul că în momentul în care a aflat că este propus ca martor, Y l-a contactat pe P.I. și l-a rugat să nu depună mărturie în acest proces și că, pentru acest lucru, îi va plăti biletul de avion să meargă în B. unde el îi va asigura un loc de muncă.

Din întâmpinarea depusă la fond, se poate observa că în afară de acest martor a propus ca martor și pe sora sa Olteanu Gica care putea să confirme cele spuse de apelantă, întrucât pe toată perioada cât a locuit în B. a ținut legătura telefonic cu aceasta.

La termenul din 16.12.2013, deoarece i-au fost respinși toți martorii, a propus-o ca martor pe mama sa F.A. care și ea cunoaște problemele apelantei din B., însă și aceasta a fost respinsă, pe motiv că este tot rudă.

Consideră că în mod greșit instanța de fond a respins toți martorii propuși de apelantă, prevalându-se de prevederile art.315 din N.C.pr.civ. Aceasta conform prevederilor art.316 din Noul Cod de procedură civilă și a principiului fundamental de drept al aflării adevărului, era obligată să procedeze la audierea acestor martori, deoarece pe rol se află un caz de familie.

Consideră că în mod greșit instanța de fond a consemnat: "Convenția prezumă că, numai după trecerea unui interval de cel puțin un an de la data neînapoierii copilului și până la momentul formulării cererii de înapoiere, poate interveni o eventuală integrare în noul mediu, o durată de timp mai mică fiind, în toate situațiile, insuficientă pentru a se considera că a intervenit acomodarea copilului în mediul în care a fost adus, care să justifice neînapoierea acestuia la locul reședinței obișnuite", întrucât în același interval de timp poate fi luat în considerare ca integrare a copilului în mediul în care a fost adus și atunci când de la data aducerii lui în noul mediu și până la data soluționării pe cale legală a cererii de înapoiere a trecut mai mult de un an de zile.

Conform Constituției României, instanțele de judecată pot legifera și pot da o soluție care nu este prevăzută în Convenția de la Haga.

Deci, după cum se poate vedea, hotărârea judecătorească a instanței de fond, este concepută ca o pledoarie de apărare a tatălui reclamant și ca un act de acuzare a apelantei, instanța în mod greșit ținând cont numai de declarația tatălui reclamant și nereținând nimic din declarația și întâmpinarea apelantei, cât și din înscrisurile de la dosar.

Arată apelanta că începând cu luna februarie 2014 s-a angajat, având un program de lucru redus, își desfășoară activitatea la domiciliu având astfel posibilitatea de a avea grijă de copil și de a-i asigura un venit cu care să-l crească.

De asemeni precizează faptul că minorul s-a integrat în mediul în care trăiește, iar înapoierea acestuia în B. și a-I despărți de mama sa este de natură a-i provoca grave traume psihice.

În plus, pe rolul instanțelor din B. se află un dosar pentru custodia copilului, a cărui judecată s-a reluat apelanta neavând cunoștință de existența dosarului - pentru vicii de procedură, deoarece reclamantul a declarat la instanțele belgiene în mod mincinos că domiciliul/reședința este în B., la fosta reședință, deși în toată această perioadă se judeca în țară în prezentul litigiu și în altele cu apelanta, având cunoștință despre domiciliul și reședința acesteia.

Față de cele expuse mai sus, solicită să se aibă în vedere dispozițiile art.13 din Convenția de la Haga, potrivit cu care "autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat nu este ținută să dispună înapoierea copilului, dacă persoana, instituția sau organismul care se împotrivesc înapoierii sale stabilește: că persoana, instituția sau organismul care avea în îngrijire copilul nu exercită efectiv dreptul privind încredințarea la data deplasării sau neînapoierii, ori consimțise sau achiesase ulterior acestei deplasări sau neînapoierii: sau că există un risc grav ca înapoierea copilului să-I expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să-I situeze într-o situație intolerabilă".

De asemenea, solicită să se ia în considerare că mediul în care trăiește acum minora, care are vârsta de 17 luni, aflată la o vârstă la care prezența mamei este absolut necesară, minora fiind încă alăptată de către mama sa; este unul bun pentru dezvoltarea și creșterea normală a acesteia, mai ales că potrivit Convenției interesul copilului este primordial în orice problemă privind încredințarea acestuia. Or, mediul în care trăia la reședința din B. a tatălui său, față de cele expuse anterior, nu

este unul favorabil dezvoltării și creșterii minorei, putând avea efecte dăunătoare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică armonioasă a minorei.

Cu privire la situația socială și financiară a reclamantului, apelanta menționează că din discuțiile celor doi frați, a dedus că imobilul în care acesta locuiește este scos la vânzare de bancă pentru neachitarea ratelor, iar din declarația dată de reclamant în fața autorităților belgiene reiese că situația financiară a acestuia nu este una stabilă, având probleme financiare, fiind în faliment, având datorii și fiind ajutat de sora lui să achite din datorii.

Mai mult, interesul reclamantului de a readuce copilul în B. este acela de a beneficia de anumite servicii sociale favorabile pe seama minorei de la statul belgian și nicidecum dragostea pe care o poartă minorei.

Așa cum a arătat, a fost nevoită să părăsească reședința reclamantului datorită mediului nesănătos în care trăiau, a scandalurilor provocate de tatăl reclamant și sora lui, a faptului că avea datorii și cu greu făcea față cheltuielilor cu întreținerea copilului, iar orice problemă avea, inclusiv de sănătate, acesta susținea că nu are bani, și să-i trimită familia ei din România.

Prin urmare, față de motivele de mai sus, având în vedere circumstanțele reale ale deplasării copilului minor în România cu mama sa, consideră că în speța de față au aplicabilitate prevederile art.13 din Convenție, conform cărora instanța nu este obligată să dispună înapoierea, dacă această înapoiere ar expune copilul la un pericol fizic ori psihic ori dacă, în orice chip, este de natură a-l expune unei situații intolerabile.

Mai mult, vârsta fragedă a minorei, care are 17 luni, și care în prezent este alăptată de apelantă, impune ca fiind absolut necesară prezența mamei, aceasta având nevoie de afecțiunea maternă specifică vârstei pentru o dezvoltare fizică și psihică adecvată. Apelanta arată că oferă minorei condiții de viață prielnice pentru dezvoltarea sa având în vedere că îi coordonează programul de activitate ținând seama de vârsta minorei, acordându-i o îngrijire și supraveghere permanentă specifică vârstei.

Pe de altă parte, consideră că reclamantul nu a exercitat efectiv autoritatea părintească asupra copilului la momentul deplasării copilului în România în înțelesul dispozițiilor art.13 lit.a din Convenție, atâta timp cât cea care avea în îngrijire efectiv copilul a fost apelanta, respectiv pârâta din prezentul dosar, fiind cea care exercita în realitate dreptul privind încredințarea copilului, acordându-i îngrijire și supraveghere permanentă raportat la nevoile și vârsta copilului la acel moment, respectiv 5 luni.

În susținerea cererii de ascultare a martorilor propuși de apelantă face referire la prevederile art. 316 din N.C.pr.civ "În procesele privitoare la filiație, divorț și alte raporturi de familie se vor putea asculta rudele și afinii prevăzuți la art. 315, în afară de descendenți."

În drept, au fost invocate dispozițiile art.13 din Convenția de la Haga, art.315 și 316 Cod procedură civilă, art.466 și următoarele Cod procedură civilă.

În apel s-a administrat proba cu înscrisuri, anchetă socială și au fost audiați doi martori, câte unul pentru fiecare parte, respectiv F.A., pentru apelantă și G.I.G., pentru intimat.

Examinând sentința apelată prin prisma criticilor formulate și în conformitate cu prevederile art. 476 alin. 1 Cod procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Prin motivele de apel pârâta susține, în esență, că instanța nu a dat eficiență înscrisurilor de la dosar, i-a îngrădit dreptul la apărare prin respingerea pe motive de subiectivism și vrăjmășie a martorului propus - P.I. și a altor 2 martori, că instanța nu a ținut seama de faptul că a fost nevoită să părăsească domiciliul din B. împreună cu minorul datorită rețelor tratamente la care a fost supusă și a relației tensionate pe care a avut-o cu tatăl minorei și sora acestuia, că nu s-a ținut seama de faptul că tatăl nu își exercită drepturile sale cu privire la minoră și că acesta a avut cunoștință de plecarea din B., că la rândul său prin munca pe care a depus-o a contribuit la realizarea veniturilor în familie, că intimatul este în stare de faliment și nu în ultimul rând că minora ar fi supusă unui risc major prin deplasarea ei în B., fiind incidente astfel dispozițiile art. 13 din Convenție.

Având în vedere primul motiv de apel - privind încălcarea dreptului la apărare și a rolului activ al instanței, instanța de apel, în temeiul dispozițiilor art. 476 C.pr.civ., privind efectul

devolutiv al apelului a suplimentat probatoriul administrat la instanța de fond, respectiv au fost audiați martori, s-au depus înscrisuri.

Teza probatorie pe care a încercat apelanta - pârâtă să o demonstreze a fost aceea că deplasarea sa în România, împreună cu minora s-a datorat comportamentului violent și imoral al intimatului - reclamant.

Examinând însă întregul material probator administrat în cauză - atât la instanța de apel cât și la instanța de fond, Curtea constată că apelanta pârâtă nu a făcut dovada susținerilor sale.

Astfel, martora F.A. - mama pârâtei, declară că nu a fost niciodată în B., dar că a vorbit cu fiica sa la telefon și că de la cealaltă fiică - numita O.G. a aflat că apelanta - pârâtă are probleme cu reclamantul.

A mai arătat că atunci când l-au cunoscut pe reclamant acesta le-a cerut să nu țină seama de discuțiile legate de o posibilă relație între el și sora lui (fila 168 dos.apel).

Această declarație nu se coroborează cu celelalte probe administrate în cauză.

Martorul G.I.G. (fila 169), martor care nu este rudă cu niciuna din părți, a arătat că a locuit în B. în casa reclamantului 3 luni și că „relațiile erau bune în casă”. Aceleași aspecte au fost relevate și de martorul D.F., audiat la instanța de fond (fila 164).

Mai mult, la fila 179 dosar fond, se află întâmpinarea depusă de apelanta X în dosarul nr. 2829/301/2013 prin care neagă că ar fi făcut afirmații calomniatoare la adresa reclamantului, „nici măcar într-o convorbire telefonică pe care ar fi avut-o cu acesta” (fila 179).

Se constată așadar că situația de fapt este aceea reținută de instanța de fond și anume: minora V.E.M. s-a născut la Bruxelles - B., la data de 09.11.2012 și a locuit în N..., împreună cu ambii părinții, până la data de 22.05.2013.

La data de 22.05.2013, fără știința și deci fără acordul tatălui reclamant, mama pârâtă a deplasat copilul în România.

În ceea ce privește respectarea dispozițiilor Convenției de la Haga, Curtea reține că, potrivit considerentului 17 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, între statele membre ale Uniunii Europene: „În caz de deplasare sau de reținere ilicită a unui copil, înapoierea sa ar trebui obținută fără întârziere, iar, în acest scop, *Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 ar trebui să se aplice în continuare, astfel cum a fost completată cu dispozițiile din prezentul regulament*, în special cu cele din articolul 11”. De asemenea, conform art. 60 lit. e din Regulament: „În relațiile dintre statele membre, prezentul regulament prevalează asupra următoarelor convenții în măsura în care acestea privesc materiile reglementate de prezentul regulament: (...) Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii”.

De aceea, în speță, instanța de apel va avea în vedere atât Convenția de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii din 1980, împreună cu Raportului Explicativ redactat de Elisa Pérez-Vera în 1980, însușit și Curtea Europeană în cauza *Monory împotriva României și Ungariei* din 5 iulie 2005, cât și Regulamentul (CE) nr. 2201/2003, împreună cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene creată potrivit art. 267 alin. 1 din Versiunea Consolidată a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (ex-articolul 234 TCE): „Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la: (a) interpretarea tratatelor; (b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii”.

Potrivit raportului explicativ al Convenției de la Haga, care prezintă și rațiunea care a stat la baza adoptării acestui act internațional: „situațiile avute în vedere decurg din folosirea actelor de violență pentru a crea legături artificiale de competență judiciară internațională, în vederea obținerii încredințării copilului” (11).

„În primul rând, în toate ipotezele suntem confrunțați cu deplasarea unui copil în afara mediului său obișnuit, unde el se afla încredințat unei persoane fizice sau juridice care exercita asupra lui un drept legitim privind încredințarea. Bineînțeles, trebuie să fie asimilat unei asemenea situații refuzul de reintegra copilul în mediul său, după un sejur în străinătate, consimțit de persoana

căreia îi fusese încredințat. În ambele cazuri, consecința este de fapt aceeași: copilul a fost sustras mediului familial și social în care trăia. De altfel, în acest context interesează mai puțin natura titlului juridic care era la baza exercitării dreptului de încredințare asupra persoanei copilului: din acest punct de vedere existența sau absența unei decizii referitoare la încredințarea copilului nu schimbă cu nimic datele sociologice ale problemei” (12).

„În al doilea rând, persoana care deplasează copilul (sau care este responsabilă de deplasare, când acțiunea materială este executată de un terț) speră să obțină de la autoritățile țării unde copilul a fost dus, dreptul de încredințare a acestuia. Este vorba deci de cineva care aparține cercului familial al copilului, în sensul larg al termenului; în fapt, în cele mai multe cazuri, persoana în cauză este tatăl sau mama” (13).

„Obiectivele Convenției, care apar în primul articol, pot fi rezumate după cum urmează: dat fiind că un factor caracteristic al situațiilor avute în vedere rezidă în faptul că răpitorul pretinde ca acțiunea sa să fie legalizată de autoritățile competente ale statului de refugiu, un mijloc eficient de descurajare este ca acțiunile sale să fie lipsite de orice consecință practică și juridică. Pentru a reuși, Convenția consacră, în primul rând, printre obiectivele sale, restabilirea *statu-quo*-ului, prin înapoierea imediată a copiilor deplasați sau reținuți ilicit în oricare stat contractant” (16).

„Într-un ultim efort de a clarifica obiectivele Convenției trebuie subliniat că așa cum rezultă îndeosebi din dispozițiile primului său articol, ea nu urmărește să reglementeze problema atribuirii dreptului de încredințare. Asupra acestui punct, principiul neexplicat care se află la baza Convenției este că discutarea pe fond a cauzei, adică a dreptului de încredințare contestat; dacă aceasta are loc, va trebui să fie angajată în fața autorităților competente ale statului în care copilul își avea reședința sa obișnuită înaintea deplasării sale; și aceasta atât dacă deplasarea a avut loc înainte ca o decizie de încredințare să fie dată – situație în care dreptul de încredințare încălcător se exercită *ex lege* – precum și dacă o asemenea deplasare s-a produs cu încălcarea unei decizii preexistente” (19).

Conform art.2 pct.11 din Regulamentul (CE) nr.2201/2003: „deplasare sau reținere ilicită a unui copil” înseamnă deplasarea sau reținerea unui copil în cazul în care: (a) a avut loc o încălcare adusă încredințării dobândită printr-o hotărâre judecătorească, printr-un act cu putere de lege sau printr-un acord în vigoare în temeiul legislației statului membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau reținerii sale și (b) sub rezerva ca încredințarea să fi fost exercitată efectiv, singur sau împreună, în momentul deplasării sau reținerii, sau ar fi fost exercitată dacă nu ar fi survenit aceste evenimente. Încredințarea se consideră ca fiind exercitată împreună atunci când unul dintre titularii răspunderii părintești nu poate, în temeiul unei hotărâri judecătorești sau ca efect al legii, să decidă asupra locului de reședință a copilului fără consimțământul celuilalt titular al răspunderii părintești”.

În speță prin motivele de apel nu se contestă că reședința obișnuită a minorei Velea Elena Magdalena a fost în B., ea fiind născută în această țară și locuind la domiciliul tatălui până la 22.05.2013 când a fost deplasată în România de către mamă.

Se susține numai că tatăl nu-și exercita efectiv drepturile cu privire la minoră și că acesta a cunoscut de deplasarea minorei.

În înțelesul Convenției, deplasarea minorului de către unul din titularii dreptului de custodie comună fără consimțământul celuilalt titular are caracter ilicit; în acest caz, caracterul ilicit nu derivă dintr-o acțiune contrară legii, ci din faptul că o asemenea acțiune nesocotește drepturile celuilalt părinte, ocrotite la rândul lor de lege și întrerupte din exercițiul normal. Adevărata rațiune a Convenției se vede cu atât mai clar în asemenea situații; Convenția nu urmărește să determine cui îi va fi atribuită pe viitor custodia copilului, nici dacă este necesară modificarea hotărârii prin care s-a stabilit custodia comună pe baza unor date obținute ulterior; ea urmărește numai să evite ca hotărârea ulterioară să fie influențată de o schimbare a circumstanțelor produsă în mod unilateral de una dintre părți. Acest punct de vedere a fost exprimat în Raportul Explicativ privind Convenția de la Haga din 1980, redactat de Elisa Pérez-Vera.

Cu privire la condiția ca persoana deposedată să exercite efectiv încredințarea, același raport a arătat că: „Într-adevăr, această condiție, delimitând domeniul de aplicare a Convenției, nu cere reclamantului decât unele probe care să evidențieze faptul că el exercită în mod real îngrijirea

persoanei copilului; această circumstanță trebuie să fie, în general, destul de ușor de stabilit. De altfel, caracterul neformal al acestei exigențe este pus în evidență de art. 8, când printre datele pe care trebuie să le conțină cererea introdusă la autoritățile centrale, se indică simplu la litera c «motivele pe care se sprijină reclamantul pentru a cere înapoierea copilului». Dimpotrivă, art.13 din Convenție (12 din anteproiect) ne pune în fața unei veritabile sarcini a probei în seama răpitorului; el este cel care trebuie să stabilească, pentru a evita înapoierea copilului, că persoana care avea dreptul privind încredințarea nu o exercita în mod efectiv. Deci, putem ajunge la concluzia că ansamblul Convenției este construit pe *prezumția tacită că cel care îngrijește copilul exercita efectiv încredințarea*. Această idee va trebui înlăturată prin inversarea sarcinii probei care este proprie oricărei prezumții (pentru «răpitor» dacă dorește să evite înapoierea copilului)».

Potrivit art.373 din Codul civil belgian, atunci când părinții trăiesc împreună, tatăl și mama își exercită împreună autoritatea părintească, iar în cauză copilul locuia la data deplasării împreună cu ambii părinți, fapt necontestat de părți, pârâta nefăcând dovada că reclamantul nu își exercita efectiv dreptul privind încredințarea.

În aceste condiții, deplasarea copilului în România, precum și refuzul înapoierii acestuia în B. care a urmat, au caracter ilicit în sensul art. 3 din Convenția de la Haga și art. 2 pct. 11 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003.

În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art. 13 lit. b din Convenție, Curtea constată, în primul rând, că pârâta nu a făcut dovada susținerilor sale cu privire la existența unui risc grav ca înapoierea copilului să-l expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să-l situeze într-o situație intolerabilă, prin faptul că ar locui din nou într-un mediu nociv, ceea ce cu siguranță i-ar afecta psihicul.

De asemenea, faptul că minora are numai 17 luni și că a trecut mai mult de 1 an, de când a fost adusă în România și până la pronunțarea prezentei hotărâri, nu conduce la concluzia că sunt incidente dispozițiile art. 13 din Convenție, întrucât nu poate fi în interesul copilului legalizarea unei situații de fapt bazată pe injustețe, respectiv deplasarea și reținerea ilicită a copilului de către mamă și încălcarea drepturilor celui alt părinte de a se îngriji de copilul său.

Mai mult decât atât, și în ipoteza în care intimata pârâtă ar fi reușit să confirme teza probatorie susținută, această împrejurare nu ar fi fost de natură să conducă la respingerea cererii introductive, ci numai la luarea unor măsuri de cooperare internațională.

Astfel, având în vedere art. 60 lit. e din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003, se constată că, deși art. 13 lit. b din Convenția de la Haga prevede că: „Prin excepție de la dispozițiile articolului precedent, autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat nu este ținută să dispună înapoierea copilului, dacă persoana, instituția sau organismul care se împotrivesc înapoierii sale stabilește că există un risc grav ca înapoierea copilului să-l expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să-l situeze într-o situație intolerabilă”, între statele membre ale Uniunii Europene aplicarea acestui text de lege este drastic restrânsă prin dispozițiile art. 11 alin. 4 din Regulamentul nr. 2201/2003: „O instanță nu poate refuza înapoierea copilului în temeiul articolului 13 litera (b) din Convenția de la Haga din 1980 în cazul în care se stabilește că s-au luat măsuri corespunzătoare pentru a asigura protecția copilului după înapoierea sa”.

Or, este rezonabil să se presupună că autoritățile belgiene ar fi dat asigurările necesare că vor lua măsurile corespunzătoare impuse de Regulament, astfel încât finalitatea urmărită de Convenția de la Haga din 1980, și anume respectarea dreptului copilului de a nu fi deplasat sau reținut în numele unor drepturi mai mult sau mai puțin discutabile asupra persoanei sale, să fie atinsă, după cum este rezonabil să se presupună că și în ipoteza în care subsecvent executării hotărârii pronunțate în cauză minorul ar fi expus vreunui risc, ar proceda într-o asemenea manieră, dacă riscul ar fi învederat și probat ulterior de către recurenta pârâtă în fața acestora.

Sub un alt aspect, instanța nu poate analiza susținerile părților privind relațiile dintre părinți, precum și relațiile acestora copilul, întrucât este investită doar cu verificarea incidenței dispozițiilor Convenției de la Haga din 1980 și a art. 11 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 și nu cu fondul raporturilor juridice dintre copil și părinții săi, neputând face aprecieri cu privire la care dintre părinți este mai potrivit să se ocupe de îngrijirea minorului. Această problemă se va reglementa în

cadrul procesului privind încredințarea și sarcina revine instanței care se va pronunța definitiv asupra solicitării respective.

Față de cele reținute, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin. 1 C.pr.civ., Curtea va respinge ca nefondat apelul.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge, ca nefondat, apelul declarat de apelanta pârâtă X cu domiciliul în G...., , și în București, str.... împotriva sentinței civile nr.2154 din 20.12.2013, pronunțate de Tribunalului București – Secția a V-a Civilă, în contradictoriu cu intimatul reclamant **Ministerul Justiției**, în calitate de reprezentant al reclamantului Y, cu sediul ... și cu Autoritatea Tutelară de pe lângă Primăria cu sediul în București..... și Autoritatea Tutelară de pe lângă Primăria cu sediul în comuna

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 16.07.2014.

PREȘEDINTE
ANDREEA DORIS TOMESCU

JUDECĂTOR
ELENA VLAD

GREFIER
ELENA CERBEANU

Red.E.V.
Tehnored.C.S./GIA
Ex.7/23.07.2014
T.B.Secția a V-a Civilă – N.Mărășoiu